

ХТО ТАКІ БАНДЕРІВЦІ ТА ЗА ЩО ВОНИ БОРЮТЬСЯ

СТЕПАН БАНДЕРА: життя і діяльність

Замість передмови

12 жовтня 1957 року на сходах будинку на вулиці Карла, 8, у Мюнхені було знайдено мертвим доктора Лева Ребета, редактора «Українського Самостійника», одного з керівників «Організації Українських націоналістів за кордоном» (ОУН(з)) «двійкарів», давнього політичного опонента Бандери і ОУН (революційної). Медична експертиза, проведена через 48 годин після смерті, встановила, що смерть наступила внаслідок зупинки серця.

У четвер, 15 жовтня 1959 року на майданчику сходів першого поверху на вулиці Крайтмайр, 7 у Мюнхені о 13.05 було знайдено вмираючого, облитого кров'ю Степана Бандеру, провідника ОУН. У цьому будинку він мешкав зі своєю сім'єю. Його відразу ж було відвезено до лікарні. Лікар при огляді вже мертвого Бандери знайшов під правою пахвою прив'язану кобуру з револьвером (Бандера був ліваком), і тому про цей випадок відразу ж було повідомлено кримінальну поліцію.

Експертиза встановила, що «смерть прийшла внаслідок насильного способу через отруєння ціаністим калієм».

Німецька кримінальна поліція відразу ж взяла фальшивий слід і протягом усього слідства так і не змогла нічого встановити.

ХТО ТАКІ БАНДЕРІВЦІ ТА ЗА ЩО ВОНИ БОРЮТЬСЯ

СТЕПАН БАНДЕРА: життя і діяльність

Замість передмови

12 жовтня 1957 року на сходах будинку на вулиці Карла, 8, у Мюнхені було знайдено мертвим доктора Лева Ребета, редактора «Українського Самостійника», одного з керівників «Організації Українських націоналістів за кордоном» (ОУН(з)) «двійкарів», давнього політичного опонента Бандери і ОУН (революційної). Медична експертиза, проведена через 48 годин після смерті, встановила, що смерть наступила внаслідок зупинки серця.

У четвер, 15 жовтня 1959 року на майданчику сходів першого поверху на вулиці Крайтмайр, 7 у Мюнхені о 13.05 було знайдено вмираючого, облитого кров'ю Степана Бандеру, провідника ОУН. У цьому будинку він мешкав зі своєю сім'єю. Його відразу ж було відвезено до лікарні. Лікар при огляді вже мертвого Бандери знайшов під правою пахвою прив'язану кобуру з револьвером (Бандера був ліваком), і тому про цей випадок відразу ж було повідомлено кримінальну поліцію.

Експертиза встановила, що «смерть прийшла внаслідок насильного способу через отруєння ціаністим калієм».

Німецька кримінальна поліція відразу ж взяла фальшивий слід і протягом усього слідства так і не змогла нічого встановити.

Провід Закордонних Частин ОУН у день смерті свого провідника заявив, що це вбивство — політичний морд, який є продовженням серії вбивств, розпочатих Москвою у 1926 році вбивством Симона Петлюри в Парижі, а у 1938 році — Євгена Коновальця в Роттердамі.

Степана Бандеру було поховано 20 жовтня на великому цвинтарі Вальдфрідгоф.

Паралельно із слідством, яке вела західнонімецька поліція, Провід ЗЧ ОУН створив власну комісію для дослідження вбивства провідника, яка складалася з п'яти членів ОУН з Англії, Австрії, Голландії, Канади і Західної Німеччини.

... Остаточні крапки над «і» у питаннях смерті Лева Ребета та Степана Бандери було поставлено лише в кінці 1961 року на всесвітньовідомому процесі в Карльсруе.

За день до початку будівництва Берлінської стіни, 12 серпня 1961 року, до західноберлінської американської поліції з'явилася молода пара втікачів із східної зони Берліна: громадянин СРСР Богдан Сташинський та його дружина, німкеня Інге Поль. Сташинський заявив, що він співробітник КДБ і з наказу цієї організації вбив українських політиків у екзилі Лева Ребета і Степана Бандеру...

За кілька місяців до своєї трагічної смерті Степан Бандера напише «Мої життєписні дані», де подає деякі відомості про своє дитинство і юність.

Народився 1 січня 1909 року в селі Угринів Старий у Калуському повіті, за часів австро-угорського панування в Галичині.

Батько, Андрій Бандера, був греко-католицьким священником у тому ж селі і походив зі Стрия з міщанської

Провід Закордонних Частин ОУН у день смерті свого провідника заявив, що це вбивство — політичний морд, який є продовженням серії вбивств, розпочатих Москвою у 1926 році вбивством Симона Петлюри в Парижі, а у 1938 році — Євгена Коновальця в Роттердамі.

Степана Бандеру було поховано 20 жовтня на великому цвинтарі Вальдфрідгоф.

Паралельно із слідством, яке вела західнонімецька поліція, Провід ЗЧ ОУН створив власну комісію для дослідження вбивства провідника, яка складалася з п'яти членів ОУН з Англії, Австрії, Голландії, Канади і Західної Німеччини.

... Остаточні крапки над «і» у питаннях смерті Лева Ребета та Степана Бандери було поставлено лише в кінці 1961 року на всесвітньовідомому процесі в Карльсруе.

За день до початку будівництва Берлінської стіни, 12 серпня 1961 року, до західноберлінської американської поліції з'явилася молода пара втікачів із східної зони Берліна: громадянин СРСР Богдан Сташинський та його дружина, німкеня Інге Поль. Сташинський заявив, що він співробітник КДБ і з наказу цієї організації вбив українських політиків у екзилі Лева Ребета і Степана Бандеру...

За кілька місяців до своєї трагічної смерті Степан Бандера напише «Мої життєписні дані», де подає деякі відомості про своє дитинство і юність.

Народився 1 січня 1909 року в селі Угринів Старий у Калуському повіті, за часів австро-угорського панування в Галичині.

Батько, Андрій Бандера, був греко-католицьким священником у тому ж селі і походив зі Стрия з міщанської

родини Михайла і Розалії (дівоче прізвище — Білецька) Бандер. Мати, Мирослава, була донькою священика з Угринова Старого — Володимира Глодзінського і Катерини (з дому Кушлик). Степан був другою дитиною після старшої сестри Марти.

Дитячі роки, проведені в рідному селі, проходили в атмосфері українського патріотизму. Батько мав велику бібліотеку. Часто в домі бували активні учасники національного і політичного життя Галичини. Дядьки Бандери були відомими в Галичині постатями, Павло Глодзінський — один із засновників «Маслосоюзу» і «Сільського господаря», а Ярослав Веселовський — посол до Віденського парламенту.

У жовтні-листопаді 1918 року хлопець, як він сам пише, «пережив хвилюючі події відродження і будови української держави».

Під час українсько-польської війни батько, Андрій Бандера, добровільно зголосився до Української Галицької Армії і одягнув військовий стрій, став військовим капеланом.

Він перебув усю історію УГА на Наддніпрянщині, воював з більшовиками і білогвардійцями. До Галичини повернувся влітку 1920 року.

Восени 1919 року Степан Бандера вступає до української гімназії в Стрию і в 1927 році успішно складає матуральний іспит.

Польські викладачі старалися вживити в гімназійне середовище «польський дух», і ці старання викликали серйозний спротив.

Поразка Українських Січових Стрільців призвела до саморозпуску Стрілецької Ради (липень 1920 року, Прага), а у

родини Михайла і Розалії (дівоче прізвище — Білецька) Бандер. Мати, Мирослава, була донькою священика з Угринова Старого — Володимира Глодзінського і Катерини (з дому Кушлик). Степан був другою дитиною після старшої сестри Марти.

Дитячі роки, проведені в рідному селі, проходили в атмосфері українського патріотизму. Батько мав велику бібліотеку. Часто в домі бували активні учасники національного і політичного життя Галичини. Дядьки Бандери були відомими в Галичині постатями, Павло Глодзінський — один із засновників «Маслосоюзу» і «Сільського господаря», а Ярослав Веселовський — посол до Віденського парламенту.

У жовтні-листопаді 1918 року хлопець, як він сам пише, «пережив хвилюючі події відродження і будови української держави».

Під час українсько-польської війни батько, Андрій Бандера, добровільно зголосився до Української Галицької Армії і одягнув військовий стрій, став військовим капеланом.

Він перебув усю історію УГА на Наддніпрянщині, воював з більшовиками і білогвардійцями. До Галичини повернувся влітку 1920 року.

Восени 1919 року Степан Бандера вступає до української гімназії в Стрию і в 1927 році успішно складає матуральний іспит.

Польські викладачі старалися вживити в гімназійне середовище «польський дух», і ці старання викликали серйозний спротив.

Поразка Українських Січових Стрільців призвела до саморозпуску Стрілецької Ради (липень 1920 року, Прага), а у

вересні у Відні було створено Українську Військову Організацію на чолі з Євгеном Коновальцем.

Під керівництвом УВО в полонізованих українських гімназіях створюються учнівські гуртки спротиву. Хоча, як звичайно, членами цих гімназійних гуртків ставали учні сьомого і восьмого класу, Степан Бандера брав у них активну участь уже в п'ятому класі. Крім того, він був членом 5-го Куреня Українських Пластунів, а після закінчення гімназії перейшов до куреня Старших Пластунів «Червона Калина».

Після закінчення гімназії, у 1927 році, Бандера намагався виїхати на навчання до Української Господарської Академії в Подєбрадах (Чехо-Словаччина), але не зміг отримати паспорта для виїзду за кордон. Тому залишився вдома, «займаючись господарством та культурно-освітньою працею в рідному селі (працював у читальні «Просвіти», провадив театраль-но-аматорський гурток і хор, заснував руханкове товариство «Луг» та належав до основників кооперативи). При цьому проводив організаційно-вишкільну роботу по лінії підпільної УВО в довколишніх селах» (З «Моїх життєписних даних»).

У вересні 1928 року Бандера переїжджає до Львова і записується на агрономічний відділ Високої Політехнічної Школи. Продовжує навчання до 1934 року (з осені 1928 до середини 1930 року жив у Дублянах, де було відділення Львівської Політехніки). Канікули проводить у селі в батька (мати померла ще навесні 1922 року від туберкульозу горла).

Дипломних іспитів на інженера-агронома він так і не склав: перешкодила політична діяльність і ув'язнення.

У 1929 році завершився процес об'єднання всіх націоналістичних організацій, які діяли до того часу окремо,

вересні у Відні було створено Українську Військову Організацію на чолі з Євгеном Коновальцем.

Під керівництвом УВО в полонізованих українських гімназіях створюються учнівські гуртки спротиву. Хоча, як звичайно, членами цих гімназійних гуртків ставали учні сьомого і восьмого класу, Степан Бандера брав у них активну участь уже в п'ятому класі. Крім того, він був членом 5-го Куреня Українських Пластунів, а після закінчення гімназії перейшов до куреня Старших Пластунів «Червона Калина».

Після закінчення гімназії, у 1927 році, Бандера намагався виїхати на навчання до Української Господарської Академії в Подєбрадах (Чехо-Словаччина), але не зміг отримати паспорта для виїзду за кордон. Тому залишився вдома, «займаючись господарством та культурно-освітньою працею в рідному селі (працював у читальні «Просвіти», провадив театраль-но-аматорський гурток і хор, заснував руханкове товариство «Луг» та належав до основників кооперативи). При цьому проводив організаційно-вишкільну роботу по лінії підпільної УВО в довколишніх селах» (З «Моїх життєписних даних»).

У вересні 1928 року Бандера переїжджає до Львова і записується на агрономічний відділ Високої Політехнічної Школи. Продовжує навчання до 1934 року (з осені 1928 до середини 1930 року жив у Дублянах, де було відділення Львівської Політехніки). Канікули проводить у селі в батька (мати померла ще навесні 1922 року від туберкульозу горла).

Дипломних іспитів на інженера-агронома він так і не склав: перешкодила політична діяльність і ув'язнення.

У 1929 році завершився процес об'єднання всіх націоналістичних організацій, які діяли до того часу окремо,

в єдину Організацію Українських Націоналістів (ОУН). Провідником ОУН було обрано Євгена Коновальця, який одночасно продовжував керувати УВО. Це одночасне керівництво двома організаціями давало можливість поступово і безболісно перетворити УВО в одну з референтур ОУН, хоча у зв'язку з тим, що УВО мала у народі дуже велику популярність, було збережено її номінальну окремішність.

Членом ОУН Бандера став від початку її існування. Маючи уже досвід революційної діяльності, він почав керувати організацією кольпортажу (розповсюдження) підпільної літератури ОУН, яка друкувалася за межами Польщі, зокрема, її пресових органів «Розбудова Нації», «Сурма», «Націоналіст», заборонених польською владою, а також підпільно друкованих у Галичині видань «Бюлетень Крайової Екзекутиви ОУН», «Юнацтво», «Юнак».

У 1931 році крайовим провідником ОУН став Степан Охримович, який знав Бандеру ще з часів навчання у гімназії. Він увів його до складу Крайової Екзекутиви ОУН, доручивши йому керівництво всією референтурою пропаганди ОУН у Західній Україні.

Степан Бандера підніс пропагандивну справу ОУН на високий рівень.

Панахиди, святкові маніфестації під час насипання символічних могил борців за волю України, вшанування цих могил на Зелені свята та в річницю Листопадового чину, протимонопольна та шкільна акції розворушили політичну національно-визвольну боротьбу на Західній Україні.

У 1932 році Бандера стає заступником крайового провідника, а з січня 33-го року починає виконувати обов'язки крайового провідника.

в єдину Організацію Українських Націоналістів (ОУН). Провідником ОУН було обрано Євгена Коновальця, який одночасно продовжував керувати УВО. Це одночасне керівництво двома організаціями давало можливість поступово і безболісно перетворити УВО в одну з референтур ОУН, хоча у зв'язку з тим, що УВО мала у народі дуже велику популярність, було збережено її номінальну окремішність.

Членом ОУН Бандера став від початку її існування. Маючи уже досвід революційної діяльності, він почав керувати організацією кольпортажу (розповсюдження) підпільної літератури ОУН, яка друкувалася за межами Польщі, зокрема, її пресових органів «Розбудова Нації», «Сурма», «Націоналіст», заборонених польською владою, а також підпільно друкованих у Галичині видань «Бюлетень Крайової Екзекутиви ОУН», «Юнацтво», «Юнак».

У 1931 році крайовим провідником ОУН став Степан Охримович, який знав Бандеру ще з часів навчання у гімназії. Він увів його до складу Крайової Екзекутиви ОУН, доручивши йому керівництво всією референтурою пропаганди ОУН у Західній Україні.

Степан Бандера підніс пропагандивну справу ОУН на високий рівень.

Панахиди, святкові маніфестації під час насипання символічних могил борців за волю України, вшанування цих могил на Зелені свята та в річницю Листопадового чину, протимонопольна та шкільна акції розворушили політичну національно-визвольну боротьбу на Західній Україні.

У 1932 році Бандера стає заступником крайового провідника, а з січня 33-го року починає виконувати обов'язки крайового провідника.

Конференція Проводу ОУН у Празі на початку червня того ж 1933 року формально затвердила Степана Бандеру у віці 24 літ на посаду крайового провідника.

Розпочалася копітка праця щодо ліквідації задоволеного конфлікту в процесі злиття ОУН і УВО, розбудові організаційної структури мережі ОУН, організації підпільного вишколу кадрів ОУН.

Під керівництвом Бандери ОУН відходить від експропріаційних акцій і починає серію каральних акцій проти представників польської окупаційної влади.

Три найбільш відомі політичні вбивства того часу дістали розголос у цілому світі, ще раз дали можливість поставити українську проблему в центр уваги.

Атентат (замах) на шкільного куратора Гадомського, виконаний бойовиком Мадюю 28 вересня 1933 року, був протестом проти нищення поляками українського шкільництва та полонізації.

21 жовтня того ж року вісімнадцятирічний студент Львівського університету Микола Лемик убив у консульстві СРСР на вулиці Набеляка, 22 (нині — Котляревського) у Львові працівника ГПУ Олексія Майлова.

Цим політичним вбивством особисто керував Степан Бандера.

Лемик добровільно здався поліції і судовий процес над ним дав можливість ще раз на цілий світ заявити, що голод у Великій Україні є справжнім фактом, який замовчує радянська і польська преса та офіційні органи влади.

Ще одне політичне вбивство здійснив Гриць Мацейко («Гонта») 16 червня 1934 року. Атентат було виконано над міністром внутрішніх справ Польщі Перацьким.

Конференція Проводу ОУН у Празі на початку червня того ж 1933 року формально затвердила Степана Бандеру у віці 24 літ на посаду крайового провідника.

Розпочалася копітка праця щодо ліквідації задоволеного конфлікту в процесі злиття ОУН і УВО, розбудові організаційної структури мережі ОУН, організації підпільного вишколу кадрів ОУН.

Під керівництвом Бандери ОУН відходить від експропріаційних акцій і починає серію каральних акцій проти представників польської окупаційної влади.

Три найбільш відомі політичні вбивства того часу дістали розголос у цілому світі, ще раз дали можливість поставити українську проблему в центр уваги.

Атентат (замах) на шкільного куратора Гадомського, виконаний бойовиком Мадюю 28 вересня 1933 року, був протестом проти нищення поляками українського шкільництва та полонізації.

21 жовтня того ж року вісімнадцятирічний студент Львівського університету Микола Лемик убив у консульстві СРСР на вулиці Набеляка, 22 (нині — Котляревського) у Львові працівника ГПУ Олексія Майлова.

Цим політичним вбивством особисто керував Степан Бандера.

Лемик добровільно здався поліції і судовий процес над ним дав можливість ще раз на цілий світ заявити, що голод у Великій Україні є справжнім фактом, який замовчує радянська і польська преса та офіційні органи влади.

Ще одне політичне вбивство здійснив Гриць Мацейко («Гонта») 16 червня 1934 року. Атентат було виконано над міністром внутрішніх справ Польщі Перацьким.